

Rietzeilen

Ik was 14 jaar en van zeilen wist ik niets. Mijn kennis over dit onderwerp beperkte zich tot de observatie dat het vooral een uitstekend decor scheen te zijn van ontluikende verliefdheden. Dit te oordelen naar mijn vrienden die met een stoere zelfverzekerdheid verslag deden van met welk vriendinnetje zij weer een bootje op de Kaag gingen bemannen. In ons puberteitsbestaan vond ik dat een hele prestatie.

Wat de hogere doelen ook waren van het aan boord stappen van een zeilboot, het ding zou toch eerst beheerst moeten worden. Waar mijn vrienden de kennis en ervaring hadden opgedaan om de weg naar de Kaag en verhuurder te vinden, boot op te tuigen en mee weg te varen wist ik niet, maar het bleek voor hen gesneden koek. Ik vond de heenreis al een avontuur, met bus, te voet en per pont naar een goed verstopt eilandje in een plassengebied dat krioelde van de verdwaalafslagen. We huurden een '16-kwadraat' of 'BM'. Termen die het zeilen nog meer opschoven naar de wereld van het onbekende.

Snel leerde ik de benodigde manoeuvres en begrippen. De magische zinsnede 'klaar om te wenden, ree!' deed alle bemanningsleden en boot synchroon bewegen in een andere richting. Na enkele instructies gekregen te hebben mocht ik sturen. Hoe moeilijk kon dat zijn? Ik had al wel gemerkt dat de coolheid van de stuurman steeg naarmate hij het commando om overstag te gaan langer uitstelde. Zoals een formule 1 coureur zo laat mogelijk voor het ingaan van de bocht zijn rem beroert, zo voer een ervaren stuurman bijna het riet in alvorens de boot soepeltjes te laten wenden. Liefst met enkele zichtbaar zenuwachtig wordende bemanningsleden.

Dat ging ik dus ook doen. Met een goed getimed 'klaar om te wenden' zette ik de fokkenist en de bediener van het grootzeil op scherp, wachtte nog even, reeds proevend van het zoet der vriendschappelijke bewondering, en riep zoals het hoorde 'ree!' op het moment dat ik door de wind wilde gaan. Activiteit maakte zich direct van alle bemanningsleden meester. Helaas niet van de boot, want die voer gewoon rechtdoor. Ingenomen door de prachtige commando's en de acties die daaruit voortvloeiden, was ik even vergeten om ook het roer te bedienen. Drie seconden later zaten we stevig vast in het riet.

Dat deed me denken aan de term 'rietzeilen'. In tegenstelling tot wat men misschien zou verwachten, had het niet de betekenis van de hier beschreven manoeuvre. Wanneer mijn vrienden dit woord in de mond namen, begonnen hun ogen te glimmen en bogen ze zich samenzweerderig voorover om te verhalen van doelbewust in het riet vastgevaren bootjes met henzelf aan de helmstok en het enige andere – vrouwelijke - bemanningslid nog onwetend aan de fokkeschoot. Wat er zich verder afspeelde op deze exotische locaties werd aan de fantasie van de toehoorder overgelaten.

Omdat er gegeten moest worden, struinden we de horizon af naar mogelijkheden. In de verte rees een restaurant op uit het riet. Een groot gevoel van vrijheid overviel me. Niet alleen hadden we zelf te bepalen welke kant van de Kaag we ons bootje opstuurden; als wij wilden aanleggen bij een restaurant en daar wilden gaan eten, behoorde ook dat tot onze mogelijkheden als wereldburgers. Geen vaders of moeders die ons ergens naar toe meenamen, nee, wij waren zelf de meesters van onze bestemming. Trossen los en gaan naar waar de wind ons brengt. En de regen. Op dat laatste had ik toch niet helemaal

gerekend. Of beter geformuleerd: helemaal niet. Zo natuurlijk als de druppels zich op mijn kleding aan het verzamelen waren tot nattigheid, zo routineus pakte iedereen (behalve ik) zijn regenpak tevoorschijn. Er bleek dus meer nodig dan riet alleen, om zo'n dag tot een werkelijk geslaagd evenement te maken. Ik maakte hierover een mentale notitie voor de volgende keer: 'voorbereiding is het halve werk, daaraan herinnert mij het natte zwerk'. Of gedachten van gelijke strekking.

Hoe dan ook, het gevoel van vrijheid, dat ik in die zeilboot op de Kaag ervoer was groot, en zou me na deze *maidentrip* altijd blijven vergezellen aan boord. Net zoals een goed zeilpak.